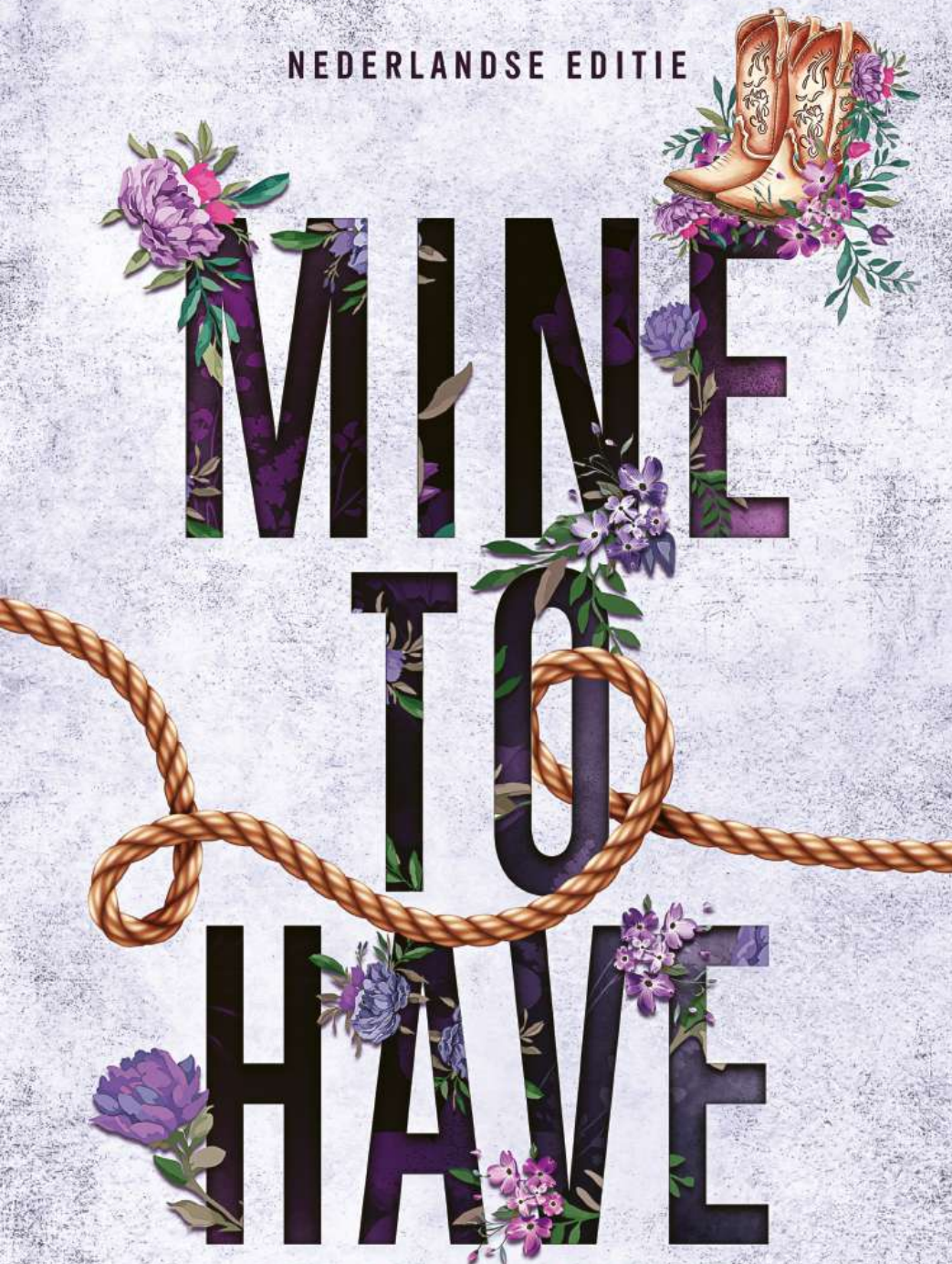

NEDERLANDSE EDITIE

MINE TO HAVE

SOUTHERN WEDDINGS #1

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

NATASHA MADISON

HOOFDSTUK 1

Harlow

‘Hier is het,’ kondig ik aan, terwijl ik uit het raam kijk en naar mijn nieuwe appartement wijs. De kriebels in mijn buik beginnen al te komen en ik kan niet anders dan glimlachen.

‘Het is zo mooi,’ zegt mijn moeder vanaf de voorstoel en het doet me stralen. ‘Je hebt het goed gedaan, Harlow.’ Ze kijkt over de passagiersstoel en glimlacht naar me. Haar ogen vullen zich met tranen. ‘Ik kan niet geloven dat je ons weer verlaat.’

‘Lieverd,’ zegt mijn vader zacht. Ik rol met mijn ogen als mijn moeder naar hem kijkt. Hij buigt zich naar haar toe en kust haar lippen. Ik schud mijn hoofd. Mijn ouders hadden zo’n romance zoals wat je ziet in films en waarover je leest in romans. Toen ik opgroeide werd het irritant, maar nu ik ouder ben, weet ik dat ik een man wil die net zo van mij houdt.

‘Het zijn maar een paar maanden en dan is ze alweer terug voor Thanksgiving.’

‘Misschien,’ mompel ik binnensmonds. Mijn vader kijkt me streng aan en mijn moeder geeft me een boze blik. Lachend open ik de deur en stap uit de auto. De warmte van de zon raakt me meteen.

Ik leg mijn hand boven mijn ogen en kijk op naar het rood-

witte gebouw. Zodra ik het online zag, wist ik dat het geweldig zou zijn. Ik hoor mijn ouders achter me en draai me om. Ik zie dat mijn vader mijn drie stuks bagage uit de kofferbak haalt. 'Ik ga alvast naar de meiden toe voordat jullie boven komen en ze weggagen.' Ik draai me om en loop de betonnen trap op, maar ik blijf staan voor de rode voordeur.

Onder de overdekte veranda is er aan weerszijden van de deur een klein zitgedeelte, dus je kunt hierbuiten zitten werken of gewoon relaxen. Ik duw de deur open en mijn maag buitelt als ik het plaatje in mijn hoofd tot leven zie komen. Binnen bevindt zich aan elke kant een witte deur, met de nummers één en twee erop. Ik loop de trap in het midden van de ruimte op, ga naar de eerste verdieping en zie dezelfde deuren met de nummers drie en vier.

Een andere reden waarom ik voor dit appartement heb gekozen, is dat er maar vier woningen in het hele gebouw zijn. Ik steek mijn hand op om te kloppen en zie dat die trilt van de zenuwen. Ik lach om mezelf vlak voordat ik klop.

'Ik kom eraan,' hoor ik vanaf de andere kant van de deur als ik mijn hand uitschud. Het bonzen van mijn hart laat mijn maag aanvoelen alsof ik in een achtbaan zit.

De deur gaat open en het meisje dat daar staat glimlacht breed naar me. Haar blonde haar zit op haar hoofd in een knot en ze draagt een korte witte overall met een perzikkleurig T-shirt.

'Harlow,' zegt ze en haar blauwe ogen lichten op. 'Rachel.' Ze wijst naar zichzelf. Ik doe een stap naar voren en we geven elkaar een knuffel. We hebben de afgelopen twee maanden geappt, ter voorbereiding op mijn komst. 'Het is zo fijn om je eindelijk te ontmoeten,' zegt ze als ze me loslaat en een stap terug het appartement in doet. 'Welkom thuis.' Ze spreidt haar armen wijd.

Ik kan mijn enthousiasme niet bedwingen als ik naar binnen loop. 'Het is perfect,' zeg ik. Ik kijk om me heen en zie dat de woonkamer aan de keuken grenst. Het is kleiner dan het op de

foto's leek, maar dat is geen punt. Het enige wat ik echt wilde, was een eigen slaapkamer en badkamer. De rest vond ik niet belangrijk.

'De verhuizers zijn net vertrokken,' zegt ze. 'Ze hebben alles daar neergezet.' Ze stopt met praten als we voetstappen uit de gang horen komen. We kijken tegelijk om en zien mijn ouders binnenkomen.

'Dit zijn mijn ouders,' zeg ik en ik wacht.

'Is dat...?' vraagt ze en ik werp een blik op haar. Ik zie dat ze naar mij kijkt en dan weer naar mijn moeder. Mijn moeder was een bekend model voordat ze mijn vader had ontmoet. Mijn moeder kijkt om zich heen in het appartement en ik zie nu al dat ze in haar hoofd aan het plannen is hoe ze het kan inrichten. Ze draait zich om en kijkt Rachel glimlachend aan. 'En dat is mijn vader Casey.' Ik wijs naar mijn vader, die gewoon naar haar knikt en ook hij neemt het appartement in zich op. 'Dit is Rachel.'

'Hoi,' zegt ze en ze zwaait ongemakkelijk. 'Leuk jullie te ontmoeten. Ik zal je jouw kamer laten zien.' Ze draait zich om en loopt door de lange witte gang. 'Elke kamer is even groot.' Ze opent de eerste deur die we tegenkomen en ik zie mijn spullen de kamer vullen. 'En uiteraard is je badkamer in de hoek.'

'O jee,' zegt mijn moeder. 'We hebben werk voor de boeg.'

'O, nee,' zeg ik hoofdschuddend. 'Dit is het moment waarop jullie me aankijken, zeggen dat jullie van me houden en dat ik jullie moet bellen als ik iets nodig heb.'

'Wat?' vraagt mijn moeder geschokt, waardoor Rachel haar lippen op elkaar perst om te voorkomen dat ze begint te lachen. 'Maar...'

'Lieverd,' kondigt mijn vader aan. 'Tijd om afscheid te nemen.' Hij kijkt me aan en ik glimlach.

'Het is net als kamperen,' zeg ik als ik naar haar toe loop en mijn handen op haar schouders leg. Mijn moeder is ongeveer één meter tachtig en we zijn bijna even groot. Ik lijk veel op

haar, alleen heb ik groene ogen in plaats van blauwe en is mijn haar net iets donkerder.

‘Het zijn gewoon zoveel dozen,’ zegt ze terwijl ze tranen weg knippert. ‘Cowboy, wie gaat haar bed in elkaar zetten?’

‘Zij kan dit,’ verkondigt mijn vader. ‘En als ze hulp nodig heeft, kan ze ons bellen en dan komen we terug.’

‘Oké, prima,’ snuift mijn moeder. ‘Maar ik sta erop dat we jou en je huisgenoten mee uit eten nemen voordat we morgen vertrekken.’

‘Afgesproken,’ zegt een andere stem. Ik kijk om en zie nog een meisje binnenkomen. Haar zwarte haar zit in een hoge paardenstaart en haar ogen worden afgeschermd door een witte zonnebril. Ze glimlacht en zet haar bril boven op haar hoofd, waardoor we haar bruine ogen kunnen zien. ‘We kunnen zeker samen gaan eten.’ Ze is gekleed in een spijkershort en tanktop met Birkenstocks aan haar voeten. ‘Ik ben Lydia.’ Ze glimlacht naar me en dan naar mijn ouders. Ik kijk achter haar en zie nog een meisje binnenkomen met tassen.

‘We hebben drank,’ zegt zij terwijl ze de witte tassen in haar handen vrolijk omhooghoudt alsof ze net een prijs heeft gewonnen. Wanneer haar ogen mijn ouders vinden, verdwijnt haar brede glimlach en haar ogen worden groot als ze terug probeert te krabbelen. ‘O, ik bedoel geen drank-drank. Het is een codewoord voor...’ stottert ze terwijl ze naar Lydia kijkt.

‘Het is een codewoord voor koffiemelk.’ Lydia draait zich om en klapt in haar handen. ‘Dat is Victoria.’

Ze wijst naar Victoria, die haar schouders ophaalt en naar de keuken loopt.

‘Ik mag hen wel,’ zegt mijn moeder. ‘Jullie meiden zullen het prima met elkaar kunnen vinden.’ Ze loopt naar hen toe. ‘Als jullie willen, moeten jullie Harlow maar eens vragen naar de zoete thee van haar grootvader.’

‘Nee,’ antwoord ik hoofdschuddend. ‘Mijn vorige huisgenoot was twee dagen knock-out nadat ze dat had

gedronken.’ Ik glimlach naar de meiden. ‘Niet lullig bedoeld, maar...’

‘Uitdaging geaccepteerd,’ zegt Lydia met een knipoog. ‘En, hoe laat eten we?’

‘O, we zouden naar dat nieuwe Mexicaanse restaurant moeten gaan,’ zegt Victoria. ‘Ze hebben een aanbieding van twee voor de prijs van een.’

‘Klinkt geweldig,’ beaamt mijn moeder en ze kijkt naar mijn vader, in een poging de tijd die ze nog met mij kan doorbrengen te rekken.

Mijn vader pakt met tegenzin haar hand en vertelt me dat ik hem het adres moet doorsturen en dat ze ons daar zullen ontmoeten.

‘Sorry daarvoor,’ zeg ik nerveus wanneer ik een doos met mijn spullen oppak. ‘Ze kunnen zich erg bemoeien, maar ze –’

‘O, alsjeblieft,’ zegt Lydia, die mijn kamer binnenkomt. ‘Mijn ouders hebben de eerste nacht dat ik hier was in hun auto gekampeerd.’

‘Mijn vader sliep in de gang,’ voegt Victoria daaraan toe. ‘Op een stoel. Hij leek wel een uitsmijter in een club.’

‘Mijn ouders hebben een buurtwacht opgezet,’ valt Rachel bij en mijn ogen worden groot. ‘En toen hebben ze een huis om de hoek gekocht.’ Ze steekt haar hand op. ‘Ik win.’ We moeten allemaal lachen, waarna de meiden me helpen mijn bed in elkaar te zetten.

Nadat ik de lakens en het dekbed erop heb gelegd, begin ik mijn kleren weg te leggen. Gelukkig is mijn moeder een professionele inpakker, dus elke doos hoeft alleen maar opgeborgen te worden.

‘Dus, heb je een relatie?’ vraagt Victoria als we in het midden van de vloer zitten en ze de doos met verlichting begint uit te pakken. Ze haalt een lichtsnoer tevoorschijn dat ik van thuis heb meegenomen om rond mijn bed te hangen.

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Ik heb het te druk om te daten,’

geef ik toe. ‘En jullie?’ vraag ik de anderen, maar iedereen blijft single.

‘Ik heb een goed gevoel over dit jaar,’ zegt Lydia en ze kijkt ons aan. ‘Heel goed.’

‘Hetzelfde,’ stemmen we allemaal in, ook al ben ik nog steeds nerveus en een beetje verlegen.

Tijdens het avondeten valt me op hoe goed we allemaal al op elkaar zijn ingespeeld. We lachen om dezelfde grappen en de meiden kunnen allemaal goed met mijn ouders opschieten. Het duurt even voordat Victoria naar mijn vader kijkt en zegt dat hij haar bekend voorkomt. Ik kerm hardop, waardoor iedereen moet lachen.

‘Hij heeft op de cover van *Forbes* gestaan. Kunnen we verdergaan?’

Hij schudt zijn hoofd, pakt zijn biertje en neemt een slok.

‘Shit, als ik had geweten dat jullie rijk waren, had ik wel een beter restaurant voorgesteld,’ zegt Rachel met een knipoog en ik lach.

‘Wij zijn niet rijk-rijk,’ zeg ik terwijl ik naar mijn vader kijk. ‘Hij is rijk-rijk.’ Ik wijs naar hem. ‘Toch draagt hij nog steeds Levi’s en doet hij zijn eigen veeteelt.’

‘Dat is de reden waarom we rijk-rijk zijn,’ grapt hij tegen ons.

Als het tijd is om afscheid te nemen, knuffelt mijn moeder me net wat langer dan normaal.

‘Je moet me bellen,’ zegt ze. Dit keer probeert ze haar tranen niet eens te verbergen. ‘Minstens één keer per week.’ Ze neemt mijn gezicht in haar handen. ‘Of wanneer je daar maar zin in hebt.’

‘Het komt wel goed met haar,’ verzekert mijn vader haar. ‘Ze kan voor zichzelf zorgen.’ Hij knipoogt naar me en kust mijn voorhoofd.

‘Tot ziens, meiden.’ Hij steekt zijn hand op en ze staan samen met mij op als ik toekijk hoe mijn ouders weggijden.

Stiekem veeg ik de ene traan weg die uit mijn oog ontsnapt en dan draai ik me om naar de meiden.

‘Oké, wat voor koffiemelk hebben jullie gekocht?’ vraag ik hen. Ik kan wel een shotje gebruiken om te ontspannen.

‘Dingen om margarita’s mee te maken,’ lacht Lydia.

‘Oké, tijd om jullie kennis te laten maken met wat zoete thee,’ zeg ik en ze klappen allemaal in hun handen. Als we weer bij het appartement zijn, loop ik naar mijn slaapkamer en pak de geheime fles die mijn grootvader me heeft gegeven. Mijn hart steekt een beetje als ik denk aan toen ik deze batch met hem maakte.

‘Daar gaan we,’ zegt Victoria wanneer ze de shotglaasjes pakt.

Ik schenk vier shotjes in en kijk hen aan. ‘Slechts eentje, dan maak ik iets anders.’ Ze kijken me allemaal aan. ‘Ik sta achter de familiebar,’ vertel ik ze en ze glimlachen allemaal. ‘Op een geweldig jaar,’ proost ik met mijn glas omhoog.

Ze drinken allemaal het shotje en kijken me dan aan. ‘Dat ging vlotjes naar binnen,’ zegt Lydia, die probeert niet adem te halen. ‘Het brandt, maar is tegelijkertijd zoet.’

‘Ik vind het lekker,’ bevestigt Rachel. Ze brengt het glas naar haar mond en zorgt ervoor dat er niets achterblijft. ‘Mogen we er nog eentje?’

‘Prima, maar twee is de max.’ Het tweede shotje gaat nog vlotter naar binnen. ‘Oké, ik ga douchen,’ zeg ik en ik pak de fles. ‘Mijn eerste les begint om acht uur,’ kondig ik aan en ze kermen allemaal. ‘Fijne avond.’

‘Verdomme, ze heeft de fles meegenomen,’ zegt Rachel lachend. ‘Ze is absoluut de slimste.’

Ik kan niet anders dan om haar lachen wanneer ik de fles verstop waar ze hem nooit zullen vinden: achter de boeken op mijn plank.

Als de volgende ochtend de wekker gaat, kerm ik als ik uit bed kom. Ik zie dat het net iets na zeven is.

Toen ik de les veterinaire anatomie om acht uur inplande, dacht ik dat het wel goed zou komen, maar ik had het mis. Ik pak mijn witte yogabroek en worstel om hem aan te krijgen. Ik ben absoluut geen ochtendmens. Ik pak het eerste shirt dat ik zie en trek het aan over mijn sportbeha. De lichtroze crop top valt los en als ik mijn kamer uit loop om mijn koffie te maken, kreun ik omdat het zo licht is. ‘We hebben echt gordijnen nodig,’ zeg ik met één oog dicht als ik terug naar mijn slaapkamer loop. Nadat ik mijn tanden heb gepoetst, doe ik mijn haar in een paardenstaart. ‘Het is nog te vroeg om er goed uit te zien,’ vertrouw ik mijn spiegelbeeld toe. Nadat ik mijn tas heb gepakt, loop ik het appartement uit terwijl de rest nog slaapt.

De wandeling naar de campus kost maar tien minuten en ik wilde dat ik mijn oordopjes had meegebracht, zodat ik naar muziek kon luisteren in plaats van naar het verkeer in de buurt. Het zou me zeker hebben geholpen om mijn zenuwen te kalmeren voor de eerste les. Want de nervositeit knalt tegen me aan alsof ik recht tegen een bakstenen muur ben aangerend. ‘Het komt goed,’ denk ik hardop als ik een fractie van een seconde naar beneden kijk. Wanneer ik bovenaan de trap ben, reik ik naar de deur en mijn hand landt op die van iemand anders. ‘O, jeetje, het spijt me zo,’ zeg ik. Ik kijk op en het is haast alsof de tijd stilstaat – zo voelt het in elk geval voor mij. ‘Ik lette niet op waar ik liep,’ geef ik toe terwijl ik in de mooiste ogen kijk die ik ooit heb gezien. De bovenste helft van zijn groene irissen is licht, de onderste helft goudgeel.

‘Sorry, mijn schuld,’ zegt hij. Zijn stem klinkt diep en zijn zwarte haar ziet eruit alsof hij er net zijn hand doorheen heeft gehaald. ‘Ga maar.’ Hij gebaart met zijn hand dat ik voor hem uit moet lopen.

Ik glimlach naar hem en zet een stap de hal in. ‘Hoffelijkheid bestaat dus nog,’ zeg ik over mijn schouder en door de grijns die zijn gezicht vult, voel ik me alleen maar nerveuzer.

HOOFDSTUK 2

Travis

Ik kijk toe hoe het meisje voor me twee stappen in het gebouw zet terwijl ze over haar schouder kijkt en het enige wat ik kan doen, is naar haar grijnzen en dan mijn hoofd schudden.

Het is veel te vroeg in de ochtend, ze was vast niet aan het flirten.

Maar zodra ze naar me glimlacht, stoppen mijn voeten met bewegen en staat alles in me stil. Er zijn geen woorden voor hoe prachtig ze is en zelfs als ik de woorden zou bedenken, dan nog zou niets haar recht doen.

Ik wacht tot ze nog een paar passen heeft gezet voordat ik begin te lopen. Ze is hier vast nieuw, want ik zou het nooit vergeten als ik haar al had gezien, laat staan als ik haar had ontmoet. Ik verschuif de riem van mijn tas op mijn schouder. Ik wil haar vragen hoe ze heet, maar hou me in. Mijn hoofd schreeuwt tegen me dat ik het haar gewoon moet vragen. Wat is het ergste wat er kan gebeuren? Mijn ogen zijn op haar kont gericht als ze voor me loopt en er is niets wat niet perfect aan haar is.

Ik sla rechtsaf de gang in en schrik als ik haar hand de deur naar het lokaal zie openen.

Ze blijft voor me stilstaan en het is maar goed dat ik oplet. ‘Ben je mij aan het volgen?’

Ik ben geschokt dat ze bij me in de klas zit en dan ben ik verbijsterd, omdat ze de deur blokkeert en ik kan niet eens de woorden vormen om haar vraag te beantwoorden. ‘Eh,’ stotter ik. Mijn tong voelt droog in mijn mond. ‘Nee,’ zeg ik uiteindelijk en ik kan de twinkeling in haar ogen zien als ze lacht. ‘Je bent een lastpak.’ Dat laat haar alleen maar harder lachen en zelfs haar fucking lach is perfect.

‘Je hebt geen idee.’ Ze knipoogt naar me en loopt het klaslokaal in. Ik volg haar.

Vijf rijen stoelen staan tegenover het whiteboard dat voor in het lokaal hangt. ‘Pardon,’ zegt een jongen die langs me loopt. Ik heb geen idee waarom, maar ik loop net wat sneller dan hij. Ik kijk toe hoe ze op de derde rij gaat zitten, op de vierde stoel. Ze zet haar reisbeker in het midden van het bureau. Ik loop achter haar aan en ga op de tweede stoel zitten. Ze zet haar tas op de grond, pakt haar laptop en opent hem. Ze draait zich naar me om en ziet dat ik naar haar zit te kijken. ‘Dat is helemaal niet eng.’ Ze lacht en het is alsof alle woorden uit me zijn verdwenen. Ik herinner me helemaal niets meer en als ik me niet zo schaamde, zou ik er eigenlijk om lachen. ‘Dus, Romeo,’ zegt ze als mensen de klas in beginnen lopen. ‘Hebben we een naam?’

‘Mijn naam?’ vraag ik en ik wijs naar mezelf.

‘Nou, aangezien je mij al de hele ochtend volgt,’ plaagt ze en ik lach. Ik voel de zenuwen een beetje wegtrekken.

‘Het is nog geen acht uur ’s ochtends.’ Ik kijk op mijn horloge. ‘Dus de hele ochtend is een tikje overdreven.’ Ze draait zich om op haar stoel zodat ze makkelijker naar me kan kijken. ‘Eerder ongeveer vijf minuten,’ zeg ik, eindelijk in staat om de woorden te vinden. ‘Ik ben Travis.’

Ik leun over het bureau en steek mijn hand uit. Ze legt haar hand in de mijne en glimlacht. ‘Leuk je te ontmoeten, Travis.’

‘Heb jij een naam?’ vraag ik als ze mijn hand loslaat. Ik

draai me om en leg mijn arm over de rugleuning van de stoel tussen ons in.

‘Ja,’ zegt ze. Haar stem klinkt zacht. ‘Harlow.’ Ze glimlacht en neemt een slok van haar koffie. Ik sta op het punt haar te vragen of ze hier nieuw is wanneer de deur dichtslaat en we kijken allebei naar voren als de docent de les begint.

Ik draai mijn hoofd naar voren, pak mijn eigen laptop en open hem om notities te maken. Gedurende de hele les ben ik slechts half gefocust. Ze betrapt me elke keer als ik naar haar kijk en glimlacht naar me, waardoor mijn handpalmen fucking klam worden. Wanneer de les eindigt, stop ik mijn laptop weg en ik sta op. Ik probeer de indruk te wekken dat ik niet op haar wacht, maar in werkelijkheid probeer ik de moed te verzamelen om haar te vragen mee koffie te gaan drinken.

Ik loop zo traag als een schildpad, kijk om en zie dat ze iets op haar telefoon aan het typen is. Ik sta op het punt naar haar toe te gaan als mijn telefoon trilt in mijn zak. Ik haal hem eruit en zie dat het mijn moeder is. Ik denk erover hem naar de voicemail te laten gaan, maar kijk weer naar de telefoon en druk op de groene knop wanneer ik de klas uit loop.

‘Hallo,’ groet ik en ik leg de telefoon tegen mijn oor.

‘Nou, ik heb ten minste één kind dat mijn telefoontje beantwoordt.’ De stem van mijn moeder klinkt theatraal en ik moet lachen. Sinds ze mijn vader zes maanden geleden verloor, is ze onophoudelijk behoeftig. Maar als je iets voor haar probeert te doen, wordt ze boos en geeft ze aan onafhankelijk te zijn. Het geeft een heel nieuwe betekenis aan niets goed kunnen doen.

‘Goedemorgen, mam.’ Ik kijk nog een keer naar de deur en loop dan heel langzaam het gebouw uit, in de hoop dat ik Harlow nog een keer zal zien. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Je kent me, Travis,’ begint ze. ‘Ik ben niet iemand die snel klaagt.’ Ik kan niet voorkomen dat ik lach.

‘Ja, mam, jij bent de laatste die klaagt.’ Ik blijf staan en ga

op een bankje onder een van de bomen zitten. Ik zet mijn tas naast me neer en kijk naar de hoofdingang, waar mensen in en uit lopen. ‘Ik kan me niet herinneren wanneer je voor het laatst ergens over hebt geklaagd. Ik bedoel, vorige week was er die kwestie, toen je klaagde dat niemand je meer uitnodigde.’

‘Ik was niet aan het klagen. Ik wees alleen maar op het feit dat niemand meer tijd heeft om met me te lunchen,’ zucht ze. ‘Hoe dan ook, je zussen praten niet met me.’

‘O, daar gaan we weer,’ mompel ik terwijl ik toekijk hoe Harlow uit het gebouw komt met haar tas over haar schouder. Ze kijkt links en rechts voordat ze de trap afloopt en de andere kant op gaat. ‘Welke zus is het?’ Ik heb drie zussen. Shelby is de oudste, zij is tien maanden ouder dan ik. Twaalf maanden na mij is Clarabella geboren en dan veertien maanden na haar de baby van de familie, Presley.

‘Alle drie!’ roept ze. ‘Ze spannen samen tegen me. Ik wil alleen maar het beste voor hen en hun bedrijf.’ Twee jaar geleden zijn mijn zussen een weddingplannerbedrijf begonnen, genaamd Happily Ever After. Ik wist niet hoe groot die branche was. Niet dat ik er ooit bij stil heb gestaan, maar ze hebben het met z’n drieën opgebouwd en maken zich nu op om een koloniaal huis te kopen als kantoorruimte, met een aangrenzende schuur die ze gaan opknappen om als locatie te gebruiken. Afgaand op de foto’s die ze mij lieten zien, en het werk dat ze eraan willen doen, zal het prachtig worden.

‘Ze weten dat ze mij om alles kunnen vragen en in plaats van dat ze mij om geld vragen,’ zegt ze, ‘hebben ze besloten een lening aan te vragen.’ Ze gilt en haar stem wordt zelfs nog luider. ‘Een léning, Travis! Ik heb een enorm huis.’ Ze doelt op het huis dat van mijn overgrootvader naar mijn grootvader is gegaan en vervolgens naar mijn vader. ‘En die drie denken er geen moment over om naar mij toe te komen.’

‘Oké, nou, misschien willen ze dit gewoon zelf doen.’ Ik

probeer de advocaat van de duivel te spelen. ‘Of ze gaan jou als back-upplan gebruiken.’

‘Wat?’ Haar stem wordt zachter.

‘Nou, ze proberen te kijken of ze het zelf kunnen en als dat niet lukt, weten ze dat ze jou als back-up hebben,’ leg ik uit terwijl ik mijn tas pak en opsta van de bank. Ik kijk naar waar Harlow liep, maar ze is al weg.

‘Waarom hebben ze dat dan niet gewoon gezegd? Waarom doen ze zo geheimzinnig?’

‘Dat hebben ze van pap,’ zeg ik grinnikend. ‘Ik moet naar mijn volgende les.’

‘Bel me later,’ zegt ze. ‘Hou van je.’

‘Ik hou ook van jou,’ antwoord ik zacht en ik hang op.

Ik zoek de groepsapp die ik met mijn zussen heb.

IK

Willen jullie alsjeblieft met mam praten? Ze zei dat niemand met haar wil praten.

CLARABELLA

MEEN JE DIT SERIEUS?

Ze gebruikt allemaal hoofdletters, dus ik weet dat ze pissig is. Eigenlijk betekent dit dat ze meer dan gewoon pissig is.

SHELBY

Ze is naar de bank gegaan en heeft hun verteld dat ze onze leningsaanvraag moest annuleren.

Ik zou willen zeggen dat ik geschokt ben, maar ik ben eerder verbaasd dat ik dit niet zag aankomen.

PRESLEY

GEANNULEERD, wat betekent dat we geen geld hebben, wat betekent dat we GEEN GELD hebben.

SHELBY

O, we hebben geld, volgens mam. We moeten het alleen maar aan haar vragen. Wie doet nou zoiets?

IK

Jullie kennen mam toch? Ze moet zich gewenst en nodig voelen.

CLARABELLA

Dan moet je haar vaker bellen en vragen of ze bij jou wil komen logeren. Ik weet zeker dat je huisgenoten dol zouden zijn op de zelfgemaakte maaltijden en je moeder die bij het raam op je wacht totdat je thuiskomt.

Ik lach en schud mijn hoofd. Ze zouden dol zijn op de maaltijden, maar daar blijft het dan bij.

IK

Dan moet ik dit weekend maar eens naar huis komen en ervoor zorgen dat iedereen een beetje aardig doet.

SHELBY

Kontenkusser.

PRESLEY

Mama's-kindje.

CLARABELLA

Fuck you.

IK

Zo praat je toch niet tegen je grote broer?

Ik lach, want ik weet dat als ik nu voor haar stond, ze me een middelvinger zou geven.

CLARABELLA

Doei.

Ik krijg een melding.

Clarabella heeft het gesprek verlaten.

SHELBY

Nu heb je het beest wakker gemaakt.

PRESLEY

RENNEN.

IK

Ik zie jullie zaterdag!

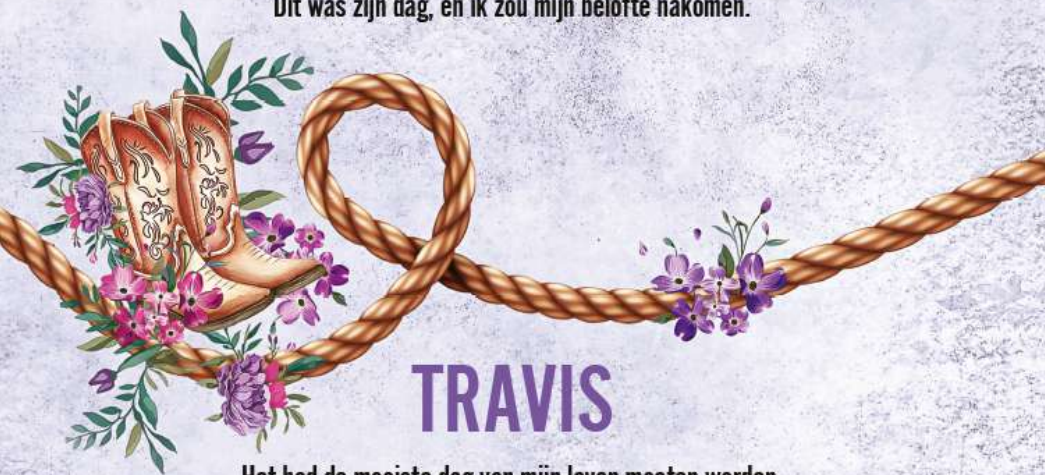
Ik stop mijn telefoon weg, wetend dat het een dag zal duren voordat iemand haar weer aan de chat toevoegt. Ik stop met lopen en kijk om. Ik voel ogen op me gericht, maar het zit allemaal in mijn hoofd, want ik zie helemaal niemand. Ik draai me om en loop

met gebogen hoofd. Het enige wat ik kan zien, is Harlow en haar glimlach. ‘Ze is te hoog gegrepen,’ mompel ik tegen mezelf en voor de verandering kijk ik uit naar deze les op de vroege ochtend.

HARLOW

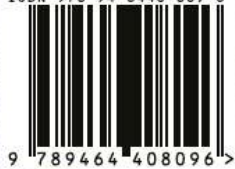
**Ik beloofde hem dat ik erbij zou zijn op de mooiste dag van zijn leven.
Maar ik had niet verwacht dat ik niet degene zou zijn die naast hem stond.
En toch was ik hier, op de bruiloft van de liefde van mijn leven.
Ik glimlachte toen ik hem zag en knipperde de tranen weg.
Dit was zijn dag, en ik zou mijn belofte nakomen.**

TRAVIS

**Het had de mooiste dag van mijn leven moeten worden.
Maar zodra ik opstond, ging alles mis.
De cateraar had afgezegd.
De bloemen waren bedoeld voor een begrafenis.
Mijn aanstaande bruid had net een allergische reactie gekregen en
as per ambulance afgevoerd.
O, en mijn ex-vriendin kwam net de kerk binnengelopen.
Ze zeggen dat je op de signalen moet letten als ze voor je neus verschijnen.
Misschien was zij wel de mijne...**

ISBN 978-94-6440-809-6

 SVM
PUBLISHING

 SYMPUBLISHING

 SYMPUBLISHING

